موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

شعري ټولګه

شاعر: محمدالله شېرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډیزاین : شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نیټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

هوره دوه په دوه ملګري

دالــــــى

Present

تاته!

زړه سواندو والدینو ته!

هغه چاته! چې مینه پیژني

او زړه کې ځای ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپړوندی ټولنې یادداښت

د شعر په رنګینه نړۍ کې یو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبریو ولسوالۍ د یعقوبیو لیسه کې په **۱۳۸۵**ل رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کیدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پیاوړتیا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي یې په ارته سینه او ورین تندي دځان مسولیت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکیدلي شاعران او لیکوالان راټولیږي، په زړه پورې شعرونه، لیکنې اوروي، او کره کتنې ته یې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکی هیلې) چاپ او خپاره کړه،او اوس دادی د تکړه شاعر او لیکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موږه دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مینه والو ته یې وړاندې کوي، او د ځان او سیمې لپاره یې ستر ویاړ بولې. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زیرۍ په ډول زیاتوي، چې انشاالله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډیر نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځینې یې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست میشتو، د ادب مینه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړي ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وایم.

په خورا درنه مینه

رحمت الله فائیز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

موره دوه په دوه ملګري

دا ځوان شاعراو ژورنالیست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړیو پسرلیو کې یې د خپل زړه براس پکې ایستلی او طبع ازمایي کړیده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجیبې او زر بدلیدونکي وي،ځوانان چې څومره لیکلوته لیوالتیا لري،له دې بیا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بیړه او تلوسه لري. خو ډیر دوستان او فرهنګي ملګري مې لیدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښیماني ښرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکیو ځوانیو او د کار په پیل کې یې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حیثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تیریدو او پخیدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشاالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخلیقاتو پوخوالی او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زیات په (موره دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لازمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب یو څه ووایو، چې د ځوانو لیکوالو او شاعرانو که خدای کول یو څه ورته پام شي او د خپلو تخلیقاتو ښکلا او هنریت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اویا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهیم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا یو له بل سره نه بېلیدونکې مفاهېم دي، ځینې هنر څیړونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، یعنې کله چې هنرمند خپله تخلیقي پدیده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات یې تراغېز لاندې راولي، او هغه پیغام چې په نوموړې پدیده کې یې هنرمند انعکاس کړی

موره دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په ښه نفوذ کوي، او خپل قوت سره یې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره یې برابروي. واقیعتونه لکه لعل له ایرو راوباسي، خلك یې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه یې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعریف نه لري. خو دومره خامخا ویلی شو چې زیبایي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقیعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو یوه ښه وسیله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخیستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هیلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وایو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسیکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهیم په ښکلې انداز او اهنګ لرونکو ترکیبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړیږي. ښه شعر د شاعر له ضمیر څخه سرچینه اخلي. د ښایست د پرښتو په اوښکو له مینځلو وروسته د مینې د نړۍ غېږې ته سپارل کیږي. په شعر کې اصلي تومنه سوژې او پیغامونه دي، خو ښایست او ښکلا یې خوږې کلیمې او ترکیبونه دي، لکه د یوې ښایسته ناوې پرسر چې زرین شالونه ور په سر کړل شي،نوښایست او ښکلا یې نوره هم زړه راښکونکي او بوګنونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهیم په نویو ترکیباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په ننني اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کیږي چې له اوسه په پیل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبیعت د رنګینو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او تر ډېره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانګړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډېر ژر مري او پایښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپیچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسیك فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شویدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډېر ژر به دده شعرونه او ژورنالستیکي لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماڼۍ پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دي دا وړتیا اوارتیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څیړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوماکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملګرو شعرونه ګورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتیا له خونده ډك وي ، ښه قافیه نوي ردیفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،یو وخت و د ګوتو په شمېر خلکو شعرونه لیکل هغه که نیم شعرونه له لغاتو هم ډك و مګرخلکو به په مینه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرګونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران لیکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لویي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو څکه ښکلا په څېو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې یو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتیا چې ساده او روانه ده، څکه خو یې دشعر ښکلا هم څپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخیستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري لیدلې ډېر ورته خوښ یم او خوند مې ترې اخیستی دی لکه څنګه به مې چې له مشرانو لیکوالو شاعرانو څخه اوریدل چې شعر باید ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، ګني راځئ د ده څو ساده او خوندور بیتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی یو ښاغــلی

راته خـــانـدي غلی غلی یو ښـاغلی

د نظر مرغلین تار مـې ترې چاپیر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هــرلوري مې څارلـــې يوښاغلــی

که باران د محبت شېبې شېبې شــي

مــا د زړه په ســر کرلــی يو ښاغلــی

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه ليکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کيږي ملګري لري خو نږدې وخت يې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه ده زيات شعرونه ازاد نظمونه او غزل ليکلي دي ،کله چې دا خدايي الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غر وي يا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي يا لاړ نه شي د بخت ښېرۍ يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړشېرزی دې خدای ج ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وايم مرغ يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړومه دې تصویر په سپینو ګوتو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر لیکوال بولډر وایي:

((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلي او ښایسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پیدا کوي، چې یو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی.

شېرزی له دې سره، سره چې یو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مینه ناك، تل په موسکا او شوخ طبیعته ځوان دی، زموږ د یو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صیب له ډیره وخته شعر لیکي، په شعر کې یې کامیابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهیدای شي. په شاعرۍ کې یې ځای، ځای تصویري بیتونه هم لیدل کیږي، چې یوه خوندوره نمونه یې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قـــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زیات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په یوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کیږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي یې او دا خبره شېرزي صیب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتې ده:

دا چـــې په نه خـــبره وران شو سره
رقیب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صیب یو بیت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زره چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د نااشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلـد و کلـیوال و ســـړی
ښارته راتلو باندې پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژونـدون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي رح ورته په ځواب کې وایي:

در شعـــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لـکـــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچــوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې لیدلی کې رښتیا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

خدای دې د شېرزي صیب خوب رښتیا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځینو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د یوه غزل په مقطع کې وايي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نـشـه دي هم خـمار دده غـــــزل

او همدا خبره کاروان صیب هم کړېده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صیب وايي:

غزل یې ونه وري چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صیب کلام د زیاتو خوبیو ترڅنګ کیدای شي، یو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به یو نیم ځای د قافیې او د کلمو د کاروني ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عیبه نه وي. له نیمګړتیاوو یې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مینه والو ته وایم. کتاب یې د پښتو په پانګه کې زیاتونه بولم، ګران لوستونکي یې مطالعې ته رابولم، او خپله لیکنه دده په څو خوږو بیتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــوړومـه دې تصوير په سپينو ګوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو ګوتو

په تشبه کــې مې انځـــور د ځان ليدلو
په ګـــــريـــوان د يو مـــين ځـــپې اوبه

ددې جـــينـــۍ په تـنــدي سپينه روپۍ
څـه پکـــې مه وايه چې رنګ يې نشته

ستـــا ناويـــتوب زمـا د تن جـــــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابنـــه وشيندي

په مينه او درنښت
نقيب رسول کليوال
خوست پريم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما یو څو نیمګړي کلیمې

ژوند یوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لوېږي. دغه مضامین ځینې په ډېرو زرینو او مرمرینو کرښو کښل شوي وي،چې له ورایه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شیندي، خو ځینې نورې پاڼې بیا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سینه غمګینې او بوږنونکې کرښې پرېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کري. شعراو شاعري هم د پورتنیو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کیدای، بلکې په ډاګه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولې وئ، الفت او لذت به یې درکړی وي. خو ځینو به بیا د اندېښنو ددریاب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به یې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د رڼې هینداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بیا یې د تخیل په ځواك انځورونه اخلي او مینه والو سره یې شریکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که یوځل ځینې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به یې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ایستل به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی: ((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نرۍ لاره تېرېږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځینې بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنستېزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلې، خو کله کله به مې چې اندېوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې توروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواك انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېری برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه
محمدالله شېرزی
خوست خواجه متون تپه
۱۳۹۲/ ۱۱/ ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کوروداني

د څښتن هزار شکر چې ماته يې څه وړتيا او زيات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشويق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې يو نوی ګام اخلم. په ډيرو کمو نيمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کوروداني ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد ځيړنوال بسم الله حقمل صيب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زياتو بوختياوو ترڅنګ يې زما دغه ټولګه له پيله ترپايه مطالعه،اصلاح او طلايي ليکنه يې پرې وکړه،دده له درنې سيورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صيب نه زښته زياته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او ليکنې حوصله يې ولرله،همداسې تاند او مستان يې لرې. د ښاغلي نقيب رسول کليوال د مينې او احسان پوروړی يم، چې زما په شعري ټولګه يې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې يې پرې وليکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بيخه ډيره مننه او تشکر کوم،چې د سيمې د پياړو شاعرانو په شتون کې يې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت يې پرخپله غاړه واخيست، د لا بريالي او نه ماتيدونکي يون په هيله يې. دخپل بيدار ملګري ضياالرحمن تنها به زياته مننه وکړم، چې زما په اړه يې يو څو کرښې وليکلې. له خواږه او مينه ناك ملګري شمس الله ساحل صيب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرينو ګوتو يې د کتاب او پښتۍ ډيزائين وکړ، او نوښتګره ښکلا يې پرې ولوروله، ارمانونه يې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځيرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې يې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مينې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــا یار دی

واړه عمر یې ددین په دعـــوت تېرکړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عـــرشه پورې تـللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مـــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مــنور شو ټول جـــهان دده له رویه
راخـــتلی لکه لــمر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهــرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وطنه

خدای دې جوړکړه دازخمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجـــنګونه اې وطنه

لا ترڅــو به وي خـــزان پر افغـانانو
دغـه تـل عمـري غـمونه اې وطـــــنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښـــلي
نن بلـــيږي پرې اورونه اې وطـــــنه

راشئ راشئ دوحدت لاســـونه ورکړو
چـــې پوره شي ارمانونه اې وطـــــنه

نن دخپلو کړو په وجـــه بـنديوان يــو
نور به مات کړو ځنځيرونه اې وطـــنه

زه شيرزی دې تل ودان غــــواړم له ربه
په دعـــا لپه لاسونه اې وطــــــــنه

ځه ورو په ورو ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علم نوردی روښنايي ده د ټولنې
علم غوره زنده ګي ده د ټولنې

جهل ګوره د تيارو په لار مزل دی
علم څه ښکلې هستي ده دټولنې

هغه خوار شه چې دعلم مخه نيسي
علم هرخوا ابادي ده د ټولنې

مال دولت دې وفا نه کوي ترعمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولنې

روڼ مشال دی په هرځای کې پکارېږي
علم ستره بينايي ده د ټولنې

علم زده کړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شېرزيه چې ښادي ده د ټولنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوریزې

بهار بهار شــیبې د ګل پر څانګو
مــنزل ته رســـو د رنها پر وړانګو
شیرزیه ځار یې شم غني یې کړمه
دې اســتادانو دغــو لـــویو پانګو

داسې نه ده چې غوټۍ به ګلاب نشي
داسې هم نه چې انسان به تراب نشي
له ازلــه به لتــون کـــړې تر ابـــده
اې شــــیرزیه زندګي بې کتاب نشي

ملګرې په ورو ورو ورځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښــــاغلی
راته خـــاندي غلی غلی یو ښـــاغلی

د نظر مـــرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هـــــرلوري مې څـــارلی یوښاغلی

که باران د مـحبت شېـبې شېـبې شي
مـا دزړه په ســر کرلی یو ښــــاغلی

د احسان زولنې څــــوك شي ماتــولی
که یا د یو شي یا ښـــاغلی یو ښـــاغلی

ترې چــــــاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون ښکلی یو ښاغلی

دشـېرزي نه یې زړګی منګول کې وړی
نامعلـومې خــــواته تللـی یو ښاغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کلی

هــر وخــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونـد کـــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بیا یـــې سینې سـپرکړلې بیا ژڼي راوتي دي
څـوک چــې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جــوړبه یې ناسـور غوندې واړه پرهرونه شي
دین بانـدې غـیرت کوي داکلی دې وګوري

مینه قـربانی باندې پایښت مومي دوام کوي
څـوک چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کـړي غـرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډېــر به بیـا مـنـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې د **شېرزي** جانان ډېرې ډېرې شپې کړې
ډېر یې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

چیرته دوه چپه دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمی

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما يې مخ ته کتل
بېګاه عجيبه غونډې شپه وه ما يې مخ ته کتل

هســـې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
ځــه دومــره غټه کيسه نه وه ما يې مخ ته کتل

په ننـواتې کـې مـې زړه او ګـلاب دواړه وروړل
زمـــا د جــان غـوسه سړه وه ما يې مخ ته کتل

د شپې چوپتيا يې ماتوله سپو غپـل کلي کې
هـغـه زمــا په ورون ويـده وه ما يې مخ ته کتل

بـاڼــه يـــې مـړه اننـګي سره د وېښيدلو نه وه
کـه شـپه درنه وه خو خوږه وه ما يې مخ ته کتل

شونډې يې جوړې وې ګيلې ته وارمې نه ورکاوه
زنـــه يـــې هم خوله خوله وه ما يې مخ ته کتل

سـحـر نـــږدې شـولـو اذان کـوي د کلـي مـلا
شـېرزيه بل شـان ننـداره وه ما يې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سر دې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

وا! د کلي خانه دا ته څه کوې
شپه دې کړه سحردې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها ګلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډګر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه ګرځمه په کلي کې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخیستو

زه خو لا تیاره سینګار نه ومه
وشېرزیه ژر دې رانه واخیستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې تېتې دي لېــدلي
همېشه مو پښې پڅپل تبر وهــلي
همېشه زمونږګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلي دي وژلـــي
همېشه د خلکوورانديږ په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللې

همېشه مو ځيني سترګې راايستلي
همېشه مـــو مـــيدانونه دي ګټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيك کـــړی
همېشه مــو په کالو کالو ســـاتلي
همېشه مودشنکي چـــنارنه لاندې
همېشه مـــو ربابونه ترنګـــــولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د پاکې مینې پــلویان یو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچیانه کیږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــینه

همېشه مو خپل سرونه جنګــولي

همېشه مو دچاياد باندې شېرزیه

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ورغــوي کې مې ښــکاري د چا نښه
لکه سپین مخ باندې تکـــه توره زخه

د غــزل د ښـاپېـرۍ د خــولې نه اورم
ســندريزه مــوسيقــي د زړونــو خوښه

ځـان د ميـو په پيــالــو نشـه کوم نه
خمـــارونـــه د يــو چـــا د ليــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوړين کړ
کـــه چنـــار نه رالـــويدلې ژېړه پخه

که ته لاړلـــې **شېرزيه** ياد دې شته دی
شـاعـــري دې په بـلا زړونوکې ښخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغليني کرښې

شاګردان په سپينو سپينو کرښې ليکي
عاشــقان د زړه په وينو کرښې ليکي

مــونږ ددواړو نظــرو تــه احتـــرام کــړو
شـاعــران پــه نازنيـنــو کرښـې ليکي

دا ټـولـنــه لـه څـو رنګــه خلکو جـوړه
ځينې ځينې په اغــزينو کرښې ليکي

چــې د خيـــال لـه دايـرې وتلی نشـــي
هـغـه بيا په مـرغلينـو کرښې ليکي

پښتـونخوا د شخصيتو ډکه زانګو ده
ليـکـوالان په ځينو ځينو کرښې ليکي

دا شـيـرزی که څه د عمرنه کمکی دی
خـو قـلــم پـه ذره بينو کرښې ليکي

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په ځنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کــوم د داســې ښکلــو مينه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کــړې د پښتــون تـبر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شــېرزي د مــحبت څـــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

ناست په خوا کې سره غلي

لکه باز نه ترهېدلي

سترګې یوبل کې ګنډلي

داسې نه لکه د کلي

لکه لړې نه راغلي

شونډې نه خوځي تړلي

دومره درد دواړه وهلي

موږه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دردونکی شـــان تصـویر دی

بند په بند دغـم ځنځیردی

د اسمان ستوري ویده دي

په شفق راغلی ویر دی

مخامـخ یوبل ته ګـورو

په څـېرو کې مـوتغیر دی

روښـــنايـــي ده را روانــه

دا د پــیـر بـابـا تعـــبیر دی

ځـه چې یو بل ته نظـر کړو

د صحـنې تمـثیل د چا و

مینه ناك شو یو تر بله

نـه د تـا و نـه زمـا و

څه پلان خوخـامخا و

پټ پناه پردې تر شـا و

ځه پربېږده چې هـرڅه وشول

مـهـم ژونـد راتـــه د تـا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر به هــېر پام د راتلونکـي
ژوند د هــیلــو ډك كاروان
بـــلا وه بــرکــت نــه و
نوربه خیال ساتو په ځان
دژوندسختـه خاطره مې
په زړګــي بانـدې پنهـان
لوند په اوښکـو مې ســلام
د شـــېرزي د زړه درمـــان
زه لـــه تــا شــمــه قـــربان
بـس ارمــان ارمــان ارمــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راتول کړل د بېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو یارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته ږدم نمایشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختیار ستاسو په لاس کې
بویوئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پیغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخیل احساس تصویر مینه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ویده دي
نن یې وایو دیوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هیلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېرزي د زړه رازونه په ګلبڼ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

ستا ښـــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښـــــــکلا
تاج دې د ښـــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښـــکلا

د ښـــکلو مينه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صـــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مينو کيسه زړه ته رســــي

ګوره په دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلــي مازديګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مـې وکــړل څو بې دريغـه ټکانونه
د خــوبانــو ستــر رهبــر ته مې نظر شو

راکتــل يې خــو شکــمــن و بېګانـه وم
ځليدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېــره کې يــې له ورايه مينه تانــده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېــره يــې زړګــی راتــه ډالـــۍ کړ
څـه جــادو وه څـه منتر ته مې نظر شو

اوس يې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېـرزيه** چې ځيګر ته مې نظر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دې پوره کــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کيسه نه کړم
رعايت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کـــــړم
ژوند به تاته يوه تحفه کړم
تا به ښکلې تـــــرانه کړم
په ښه شان به زمـــزمه کړم
د زړه کـــور به ويرانه کړم
تا به لويه فلـــــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامـــه کړم
نوره ووايه چې څه کــــــړم
داارمان به دې پوره کـــــړم
دا به واړه درته زه کــــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کــــــړم
نو ارمان به دې ایره کـــړم
دا تندی به په سجده کـــړم
له شـــــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلــــــمه کړم
نور به ســـــوچ د اینده کړم
چې دا بد کــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســـــــره وکړم
اې شـــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخېـر به درشـم تر کـوڅـې در پسې

د مغـروريت له ماڼـۍ ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهــرو درمـــان شه
بيا به څوك نه کوي کيسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لرې
دا خــو زمــا شولــې ښېرې درپسې

دا چــې وفــا او نېکــي نه پـــېژنـي
شېرزی به نه کړي اند ېښنې درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان

اې د کلـــي مازديګـــــره لېونيه
رادې نـــه ورړه ښـــه خـبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګى خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمــــا قـــاتـــل دلــــبره لېونيه
نن به ووايــم د زړه حــالـــونه تاتــه
راته غــورږ كــېږده لــه ســره لېونيه

د نكريزو نه مې لاس رېږدي يرېږي
پـه تــا ځـــه كـوم اخـتـره لېونيه
د ځوانۍ په لو كولو كې همكار شوې
د بـابـا د وخــت خـنـجــره لــېونيه

فلسفــې ته ګوتې مه وروړه وړوكيه
هســې نه شـــې لــه نظــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپلــه جنـــازه ژړلی نشو
اه پښتـــونه لـــر او بـــره لېونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
ځــه علــت دی مقـــدره لېـــونیه

نور به نه وایم چې څه راسره کېږي
د ځـــان ښـه نه وي خبـــره لېونیه
د شفق له سترګو غتې غتې تللــې
زه دې پـرېښــودمه لــمــره لېونیه

جګې جګې منارې دې کړلې رنګې
اې د سپینـــو زړو شــــرره لـــېونیه
د مستــۍ د شوخــو شوخو فلسفو نه
مـــه خبـربـرېږه سره پرهـــره لېونیه

وراندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د **شېـــرزي** د ژونـــد رهـــبره لېونیه

چې په دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغــه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلــه خــاندو کله ژاړو عـــــادتونه د وطن کړو
اې د لـــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســتو خمــارونونه خمار خمار راټول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خـــوبونو کـــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپـــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلـــــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپـــینو اوښکو تر ګـرېوانه پورې یوړ
د شـېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

ګرانه زړه په زړه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلیه

لږ خو راوړه سره ګلونه پسرلیه
چې ترې جوړ کړو امیلونه پسرلیه

ستا په تمه مو بلا وختونه تېرکړل
درته ډېر دي امیدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالې د مرغانو دلته پاتې
بېرته راوله سیلونه پسرلیه

چې یې وستایم **شېرزی** په غزلونو
دنګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړګې

سرې شي شرابي شي ګنهـګارې شي
ښکلـو ته کـــتل وکـړي بدكارې شي

زه كـه ترېنـه هرځومره توبې كـړمه
بيـا هم ليــونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې يادونـه يادوم ګــلــې
ستړګې مې له اوښكونه خمارې شي

ځاردې شم دښكلو ښكلو ستړګـونه
ماتـه چې راوګوري خونــكارې شي

پــام چې شوګيرو كې درنه پرېنوزي
بيا نو له نظــره شي بيـــمارې شي

وګـوره **شيـرزيه** مخـامـخ ورتـه
ستړګوته چې ستړګې شي شاندارې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

د ولــــس د زړو درمــان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موڅاروان شه لوی اختره

د غمـو سېلـۍ وهلي سـاه مو بــــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لــړې وشیـنـده خوښۍ پـر افـغـانانــو
تـه یې هیلـــو ترجمان شه لوی اختره

لــه ډېر وختــه انتظـار درته ګلـــونه
څه شـــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره

مونږدسولې دجام تږي دلته ناست یو
په وچ حلق مومهــربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې
د موســـی په لار روان شه لوی اختره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـې ملـکـه د ښـکلا دې تاج ته واخلـي
ښکلی لـــعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکــریزو د یو چـا په سپین ورغــوي
د شیـــرزي په نــوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انــسان دښمن دی
کفـري جهان د مســـلمان دښمن دی
هـر یو منکـــــر یې سمې لار ته باله
فــرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا له عشقه ناکـرار یمـه دلبره
په ژونـدون کې خواروزار یمـه دلبره

غریبـۍ رانه دوستان دي پردي کړي
د هـــر چـا د ولـو بار یمـه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لکه سکوریم
لـــه کـالـــونـونـه بیمار یمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهورکا
ســتا د سپینې غاړې هار یمه دلبره

چې دمینې په لارځمه ګرم مې نکړې
د منصـور د وخـت یادګار یمه دلبره

دشېرزي د ځنکدن سلګۍ مې هېرې
نـن پـه لـــتـه د بـل یار یمه دلبره

ځوانه ورځ په ورځ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لـــویـــې لارې پــه مزل یم

ستا تر دره نــن پــه یـــبلو پښو روان یم
پــه اغــزنــو لارو تلــونکـی یمه پل یم

زړه په مثل د هېنداري ماتیــدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مـحبـت کــول د زړونـــو جــواري ده
زه ســاده یمه نه فـریب یمه نه چل یم

د شېرزي دزړګـي مـرانـدې راپرېوتي
لــه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

غزل

مـــات لکــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتــــم لـــه کـار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړې
هســـې ګنهـــګار لاندې راپرېوتم

ســـتورې به دچا درته پناه يوسي
زه تـرينــه مـدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه څـېرځواني مې وه
اوس لکـه بـيمـار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډيروخدايانوته
ځـارشم لـه يو ځـارلاندې راپرېوتم

ويې کړو انکارد پاکې مينـــې نه
زه شېـرزی بې وارلاندې راپرېوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لارو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غـولـولی يم څو څو ځله تېروتم
ډېرغـدار وختونه دي نکوم باور په چا

تـه چې پناه کېږې يار يوځل مخ راواړوه
لـــرې سـفـرونـه دي نکوم باور په چا

ډك د هيـلو زړه مې بس تاته درسپارلی دی
دې کـې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

ړنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه مانـۍ شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باورپه چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د یارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بیزار دی زما زړه دی

واړه عـــمر چې سودا پکې د غم وي
چــې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صنمه ژړا بس کړه
دارقیب دی دایې کار دی زما زړه دی

محبت خـو پاچاهي یا ملنــګي وي
چې ورګډپه سورانګاردی زما زړه دی

د **شیرزي** غمونه ډېر زړه یې وړوکی
لاروی ددغـــې لار دی زمـا زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تيتېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پښتانه واړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بدن مو يو دی کار ترې دواړه اخلي ظلم کوي
زړونه په آه و فريادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چې به دښمن ته لکه ډال ولاړ وو هغه ژنې
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
له اصفهانه پاچاهي وه تر ډهلي تختونو
نن مې کابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابل د سرو غميو ډک و ښايستونو مور وه
د ننګيالو زلميو ډک و ښايستونو مور وه
د ملالۍ په خوله ټپه وه ځوانان وربې زمري
هغه ميدان بريو ډک و ښايستونو مور وه
د بګرام پېغلې يې سلام ته راتلې ډلې ډلې
هېواد د ننګ سړيو ډک و ښايستونو مور وه
د سومنات ساه يې راوويسته د توري په زور
ملت د پاك زړګيو ډک و ښايستونو مور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لري مثال زما ساده پښتانه
افسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اټک به له تورمخو اخلي
همېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لراوبر ځنځير به و شلوي يو موټى به شي
د خړ خيبر په استقلال زما ساده پښتانه
د سباوون زيرى راغلى څو شپې تېرې به شي
بيا به سيالي کوي د سيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډک وو له ښنترو زما لويه پکتيا
پکې مشران وو د خبرو زما لويه پکتيا
لوى قندهار مې د زمريو ننګياليو مېنه
د احمدخان فاتح لښکرو زما لويه پکتيا
د ننګرهار د ښايستونو درته څه ووايم
د بدخشان ياقوت جوهرو زما لويه پکتيا
د شمالي سرې درې کابل مرکز د زينت
د خړ خيبر خوشال ملګرو زما لويه پکتيا

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د اسیـــا دی ځلـــیدلـی وطـــــــن
ارمـــان چې نن دی غـورځیدلی وطـــــن
د وطن غـــیږ کې مو خــاپوړې کـــــړي
هـم مــو د لاســه دردیدلـی وطــــــن
نور به وحـــدت وکړویو موټی به شــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطــــن
ملهـــم د کار غواړي ټپي وجود یـــــې
مـــا د خپل تن په ځیـــر ګڼلی وطـــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغـانـان
د ابادۍ ګـــام به اوچت کړي توریالي افغانـان
ګلان ګلان به کړي خـــزان وهلي خړې باغچـې
نور به په لــویو لارو نه کـــري اغـزي افغانـــان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شـــېرزیه
ددې وطـــــن واړه زاړه پېغلې زلمي افغانـــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بایلـــي هېـــواد ساتي ننګیالي افغانـــان

د ژړو کیسه

د زړو کیــسه ده سـترګې څه ووایــي
مینــه خــوږه ده سـترګې څـه ووايي

اوښکې بـه دروميـ قافـلې قافـلې
دا يــې ګیلـه ده سترګې څـه ووايي

دوی خــو لیـدل کـوي دزړه په امــر
زړه عـجیبــه ده سترګې څه ووايي

زړه کـه پـرې اخلي تصویرونه دچـا
سـترګې کمـره ده سترګې څه ووايي

سترګې چې سترګوته شي سترګې سترګې
د زړه تـوتـه ده سـترګې څه ووايي

د شېرزي سترګې سپیني سپیني اوښکې
دايـې تحفـه ده سـترګې څـه ووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

درته پاتـې به وطـن شي ته به څه کړې
بـې بلـبله به چـمــن شي ته به څه کړې

په دنیـا کـې د څـــو ورځو میلمـانه یو
دهرچابه رنګ مسکن شي ته به څه کړې

چــې دې څــه وکـړل صنمـه مهــربانه
ستا تهمـــت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حســن طلبـــګارلېـوني ګـرځي
چې ارزانه دې دیدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هیلې واړه ځـوانیمرګـې
چې په تن دې سپین کفن شي ته به څه کړې

د شېـرزي د زنـــده ګۍ پانـه ده ژېـړه
په ارمـان کې به دفـن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستــر باندې پــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژوندون کې یو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کـې په ژړا شو
ګـــرېوان څیـري لېـوني یو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عـاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزیه که دوی ګرځي په فضاکې
زمــا یار و رسیــدلــی تر مـعـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې کوم خبرې سپينې دي
يــه جــانانه ښکلې ګلورينې دي

مــه ګرځـه اغيارو سره ځاردې شم
اوښکوته مې وګوره چې وينې دي

ټـوله دنــياګــۍ ورته حيــرانه ده
ښـــکلې پښـــتنې خو نازنينې دي

ستــا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښــکليه اور ورينې دي

اوس يـې له دې ښاره کـډه تللې ده
هرڅه يې **شيرزيه** اوس بې مينې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درپسې مرې مې د وجودهرېواندام راشه
زما ګــلفـام راشه په تا ژوندی یم
په سـلامونو مې زړه نه صبرېږي
په تصویرونو مې زړه نه صبرېږي
د زړه په وینو درکوم دغه پیـغـام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی یم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مـې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې یوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونــدی یم
په بسترپروت یمه تپوس مې نکړې
کله چې مـړشمـه افسوس به وکـړې
زخمـي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګــلفــام راشه په تا ژوندی یم
سترې ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې یتیـم دی هر سبـــا ژړېږي
د شیـرزي وینه شه رګونو کې مـدام راشه
زما ګـلفام راشـــــــه په تا ژوندی یم

ژړه ګره په ګره مالګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتانه

د پردو په لمس ببلیږي پښتانه
لاتر اوسه نه پوهېږي پښتانه
نه یووالی محبت پکې ښکاریږي
نه له یو بل قربانیږي پښتانه
پښتونخوادتوروغرونوپه منظرکې
ژني ژني يې قتلیږي پښتانه
داافغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودریږي پښتانه
مخور پکې په یو بل نوم ورکیږي
څو به مري څوبه کمیږي پښتانه
نږیوال دي رسیدلي تر مریخه
بې تعلیمه رالوییږي پښتانه
دشېرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په یو تغرتولیږي پښتانه

ځواني په ورو ورو مئیږي

څلوريزې

چــې په خپلــو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې ميړاني دي پښتانه دي
پــرې وريـــږي د سکـــــروټو بــارانونه
د بــل ځـــانته سپيلـني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
بخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
ژوند مې د ســرو لـمــبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځيدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مسته لېونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کړو محنت اشنا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره مينه مې درکړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښه په اعتماد مې زړه درکړی و
خامه ښاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېرو مې ديدن پسې ژړلي وو
سمه درخانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شېرزيه داسې کار وکړ
وړ د پاچاهۍ ومه تا خاورې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاله غمه سخت بيمارشوم که باورکړې
ګل وم خـاوروکې ګـذارشوم که باورکړې

د مـرګـې شراب پياله کـې راته وړاندې
په ليـدلـو يـې خمـار شوم که بـاور کړې

د اخـــتر په ورځ دې رانـکــړل لاســونه
له مــودونه انتظـار شـوم که بـاور کړې

په زريـــنو ســـندريزو ګـوتـو جـــوړ وم
ستادسپينې غـاړې هارشوم که باورکړې

خــزخــزان مې کړه راوړه ســتا چـمن ته
زه دې يـار شـومه ريبارشوم که باورکړې

د شــېرزي اميد يو بل پـــسې ډوبيـــږې
له ژونــدون ځينې بېزارشوم که باورکړې

زړه روه په روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلـــي مـازديګــر سړې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چينې اوبه

تا په لـــــپو راکولـــې ما به څښلې
لکـــه اوښکــې مـرغلـرې شنې اوبه

ما ويل چې که اشنــا اب حيات دي
هــم زمـــزم ته ورتــه وې خـــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې ليداى شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کــې مې انځور د ځان ليدلو
په ګـــرېـوان د يو مـيـن څپـــې اوبه

سپينې شګې يې په تل کې پړکېدلې
مـــا وې پرې دي د زاهـد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شينکي سهرکې
د شـيرزي اوښکـې راتلې رڼـې اوبه

هره ورځ په ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رادې نکـــړلـې پتـــې ته رانه لاړې
فــــريادونه په خـولګـې ته رانه لاړې

تش کالبوت يمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګې ته رانه لاړې

تا خـــو وځنبلـې زمــا دزړګـــي وينې
تاويـدلــــې لــه مستې ته رانه لاړې

دغـه ژوند به خامخا درپسې تنګ شي
غــرور مه کړه په ځوانـې ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې ښېل ښېل سرليکونه
کلـــه غـــم کله ښـــادې ته رانـه لاړې

د شــــيرزي دسترګو تورد زړه ټکـوره
سورګلاب شې سرې غوټې ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چــې په ما د ظــلم پښه ایښي ده
د زړه په سر مې ستا کیسه ایښي ده

وختونه تېر شي داسې مه وایـه جان
مــا ســره هــره خـاطــره ایښي ده

مـرګی هم زړه غوندې یاران بېلوي
په زړه مــــې هغه جنــازه ایښي ده

زه مسـلمـان یـمه جـنـان یـــادوم
تنــده مـې یار ته په سجده ایښي ده

شـــېرزیه ستا غزل فطرت ښــکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګیله ایښي ده

زړه په زړه روه مګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کــړم
چې د حسن تجلــوکې دې بندي کــړم

چــارچــاپېره دې اغــزن تــارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمځو کې دې بندي کړم

اخــېر څــه جــرم خـطا راځينــې شــوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستـــا د حسن تجلــو يم سوځولــی
اخېـــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شــېرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خــو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوك موغمي ځوك مو لعلونه يوسي
ځوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غـيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مــو له پېغلـو پېزوانونه يوسي

بې وختـه راغـلل څه خزان خو نه دی
دغــه بــادونه به كــورونه يوسي

د زړګــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
كــور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا په لاس يـې نوره نه جــوړوو
شــايـد بابــري يوسي ګلونه يوسي

د اســلاميت او افغـــانيت په نامــه
شــېرزيه خير كـه مو سـرونه يوسي

ځيرمه روه روه په ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

د پېغلو مینه خــو تــاوان غــواړي
کــله بنګــړي کلــه پــېزوان غـواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي میــنه
غـــریبان ځکـــه ترې امــان غواړي

دا د پښتو ملك دی یاري ګرانه ده
دلـــته هم سرغواړي هم توان غـواړي

د ستـرګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هــرومــرو ځاروان غواړي

کـــډه به وتــړي وطــن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شــېرزی له تانه چې زلـفان غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــاعــري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حـالاتو مجبورکـړی یم مین نه یمه

داچـــې دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

داځینې وایي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګـیه ځـه وایې مـین یم کـه مین نه یمه

د شاعــرۍ دنیا له ډېرو حقایــقو ډکـــه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکــړل دولتونه ازمايي دې
ډېــره ځـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـــتــور يمه دنــيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فــرغــون دکور دننه يې لوی کړی
درتـــه ښـايي حکمتونه ازمايي دې

دنـمرود اودقارون غوندې چې نشي
که ډېر درکړي درهـمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جــوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لړ غــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکـه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مــه کــوه صنمه په تېرو بانــو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا **شېرزي** دزړه په سرلیکلي ستا یادونه دي
کلـــه چې وختــونه شــي بیا به حسابونه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمـانونه ځار دې شم

زندګي کې دې له هر چانه جداکړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم

د زړګـــي اهـونه وختـــل اسمـان ته
رابـه نشي تېر عـمـــرونه ځار دې شم

دزړګـــي سـودا مې تا سـره وه پټه
تا خـبر کړل عالـمـونه ځار دې شم

ما په هر لـمانځــه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم

ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خـو وکـړل انـکارونه ځار دې شم

دشېـــرزي دلـېونو خیالـــونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسی

راتلې راتلې زمـا په زړه وختې
جـانانه ښــه دې وکړل ښه وختې

لکـــه وي چرته ترهیدلي هوسۍ
دښــتې نه راغللې په غــره وختې

ما خــو وه سمه لار ښودلي درته
ته لیـــونۍ په دیـــوالـه وختې

څومـره مــزه کا د نښترو پاڼــې
تـه مــې د زړه په سر چینه وختې

زه به دې عـمـرعمـرنه هېـروم
ښایسته انځورشوې آیینه وختې

ټکــه غرمه ده شېرزی تږی تږی
تـه مې په لــــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مـــــورې بغـــيرله تا ژوندى به يـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودى به شــــم
خو هغه ژوند به نه وي ګرانې مـــــورې
کوم چې به ستا په غيږ کې مـا تيراوه
هغه پستې خـــوږې خـــوږې خبرې
کله هم ســـــتا هغه درنې څپيړې
هغه له خــــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه يوه نيکي يادوم
دستا بلا بلا احـــسان دى پر ما
زه خو عاجـــــزيم دا کولى نشم
مـــکې ته تا په اوږو وړلـــى نشم
تا خــــو په ژوند ډير نازولـم مــورې
له هرې بدې دې ســـاتلم مــــــورې
زه چې ماشـــــوم ومه دســـتا په غيږکې
خـــوله مې خـــالي چـــرې ژړانه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته کړې شــپه به وې ویــــښه ناســــــــته
په الـــــــــهو به دې شـــوه ژبه سترې
ښیرا په خـــوله به دې راتلله مــــــــورې
د ډیر ګرانښت دې نه کولـــــه مـــــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مـــه شـې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پیر زه دې مرید مـورجانې
د ستا خوارې به مې شي هـــیره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړي مــــورې
مادې هم رب په دواړوســـترګـوړوند کړي
چې ستا له امره مې ســــــــر وغــړاوه
په ورین تندي مې ســـتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هـغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هـــــمیشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــوره تـیږه
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مـــورې
راته دې ډیرکالــه ژوندی وې مـــــــورې
ته د **شـېرزي** زړګی یې مــــــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــا د سترګـــوغـــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهـګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې یوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونـــد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جـــنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرڅای څلورکړم
تـاابلیس دپریښودلو مصلت[1] راکـړ

یـــادوم به یې تـرعمره اې شېـرزیه
چې په ژوندیې پوهیدلوعلمیت راکړ

(۱) مصلحت

ځیرۀ پہ روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطره

د زړه په سرمــــې خاطره لیکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامــه لیکمه

غم مې ګاونډ کې اوسي کلی مویو
اشنـا د سترې ژوند کیـسه لیکمه

د زړه په وینـــو مـو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګیله لیکمه

کله دې غـم کله ښادي میلمه وي
پـه نـرمو ګــوتو حـوصله لیکمه

د زړه په کـور مې بمبارونه کیږي
چــاته ترخه چـاته خــوږه لیکمه

ستادخوبونو تعبیرونه ګران شول
شېرزیه ژوند دې شوګیره لیکمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوتول خــلك غمجـن دي او ويرونه كوي
هلته څه حال دى دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلته خونشته دى فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
څوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هــريو جابر ده توره كښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعـــده

زما کـورکې کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غږ چمبې چمبې و

تـــا مې سلګـــیونه لذت اخیسته
زمــــا زړګـــی و خـــو ایرې ایرې و

اوس دسهار پیغام بې میني راځي
مخــکې راتللـو خو وږمې وږمې و

هغه وعـده یې کـړه پوره په مینه
وجـود یې راوړلو پارچې پارچې و

شېرزیه ستاله سترګواوښکې تللې
ګــنـــي د ډیرو ژوند نغمې نغمې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومـره مه کوه غـرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو

د ښایست جلـوه دې لرې لرې تـللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو

د بــورا پرځـای شــبنم د ګل پـر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو

درته جوړ مـې دی امیـل د امـیدونو
ستا پرغاړه زوږ اوشور په تورو سترګو

د رقـیب سینه به یخه شي چې یوشـو
لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو

پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
وږمـې پـریـوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

غزل

څوك چې ډول وهي زوريږي لري جانه
نوره ورته هسې كولمې خوري جانه

هـــر سـړي نـــن ښه بد پيــژندلي دي
ولـــې بيا د بـــل كيسې مني جانه

دا كلـــى خـــو مينه مـــين نه پريږدي
خـــوار مـــين د كلـــي نه شــړي جانه

ډيـــر به د نخـــرو په چـــړو ووژنـــې
وادې چـــول ليچـــو كې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شـــېرزى به كډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شــپه وه سترګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غــر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خـــبر

مینه پایي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقــې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چـا په دروازه باندې منـــــظر

داشېرزی خولاپخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځـــکه نه کـوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخــــتر ته!

ته د اخــــــتر د خوشاليو ميلمه
زه د نــــړۍ واړه غمــونو کوربه
داچـــې ترتا در رسيدلی نشم
له پنډ غمونو پاڅيدلی نشم
ســلام ســلام قـــــربانه
دامې پيغــــام قـربانه
تا ته اختر مـــــبارك
دازرين لمرمبارك
******
شي دې اخــــــتر د خـــــــوشاليواخـتر
د غــم ځـپلــو د خـــوښــيو اختر
دغه د اوښکــــــــو ډکې ستر ګې
که دغمـــو ځينې شي سپکې ستر ګې
اختردســــــولې سره مل شي راشي
دجـګــړو لرې پل په پل شي راشي
دايتيمـــان چې په خـــندا ووينم
خان وغريب چې خواپه خواووينم
جـهان ته وښايوهرڅه کوی شو
بغيرله جنګه يوکيده کوی شو

ډېره روه په روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نــو هلـــه په رښـــــــــتيا اخــتر يې
ته به نــو هلـــه د هـــر چـــا اختر يې
بيا به دې لمانـځــــو په خــوښيو سـره
لـــه اتڼــو ډولـــــــو ســـورنيـو سره
دا خپل لاســــــونه به د وينو پرځای
داځلـــې سره کړو په نکريزوباندې
اختر د ټــولـــو مبــــارك **شيرزيه**
اوړې شه خلاصې له ټوپك **شيرزيه**
******

هغه څوك چې په لـمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسـجد کې به تنها و
د ساقي ســـــره مې وليد ميكده کې
نن يې ځـــــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېنداره

کله راته پرېوزې په هېنداره کې
کله رانه ورک شې سمه لاره کې

نه دې هېرولی نه ساتلی شم
یه صنمه ته چې ځان بېزاره کې

وباسه نفرت د زړه نه وباسه
دادنګه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سخته چاره کې

اوښکې دګریوان غېږه کې ولوېږه
ستړی ستړی ژوندبه مې کراره کې

یه شېرزیه ژوند د خاورو ځلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركى

موري بې له تامې ژوندسلګۍ سلګۍ دی
په زړه جـوړ پرهــر مې نــښه د يارۍ دی

د تا غـــيرته شـــي ارام د ټــولـو ســتړيــو
اوس مې هغه مينه خاورې زړه تـنكۍ دی

خــوږ انځــور دې راته ســترګوكې غړيږي
څـــه يادونــه څـه دې غــم دلۍ دلۍ دی

جنـــتونه دې د پښـــو د لانــدې خـــانـدي
زړه مې ستادسترګو حوروته موسكۍ دی

ته د قـــدر پرښـــتــه د ذوالجــــلال يې
يـــوه لاس كې دې زانګــو بل كې نړۍ دی

له ليمو دې اوښكې پاكې كړه شـــيرزيه
محمـــد هــم جـــدا شوى له موركۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټې مې کابهار مې کا
ومـې وژنه زلـفـو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مې‌کا

نشــم ګرځـولـی زولنـــې ګــرانه
صــبر تمــام شویدی په لار مې کا

ډ یر ډ یر ستمــونه مې زغملي دي
تـورو شپووهلـی روڼ سهارمې کا

هــر وخت به د یار په نرمـه ژبه یم
وزمـا **شـېرزیه** خــوږ اشعار مې کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جــدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدایۍ کې
ژوندون ګران دی بې له یاره تنهایۍ کې

مجبـوري ده د زړګـي په لاره درومــم
د پاچا ســره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځــوانانو جنــازې وطــن کــې ډېرې
ناپوهي ده جهــالـــــت دی کورنۍ کې

پښتـــانه یو پښــتني غیرت به ساتو
په نـامه د احمـدخــان یو په نړۍ کې

ازغــي تل وي د ګلـونوسره څنګ کې
اې شــېرزیه غم او درد وي په یارۍ کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په اورونو کې سوځـېږي لـیونی وي
نه مـړ کـیږي نه رغـــیږي لیونی وي

تــل دځـان سره دخیــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټیټـیږي لیونی وي

دژوندون په هریو ګام کې ستړی ستړی
د یــار مـخ ورتـــه یادیږي لیونی وي

د پیغوراو دتهمت کیسه کې نه وي
خو چې یار یې خوشالیږي لیونی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنګ وي
اې شیــرزیه نــه بیـدیږي لیونی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربیته

ګـرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وی
زړونه پـــیدا د مـحـبـت د پاره
د ښکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زریـن تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغوړپ نکوم رنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه
دا دنیاګۍ ده د الفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه یوه ده بدلـوي یې کــــله
ځان به لمبه کړي خوپریږدي یې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبـره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچـــاهي کوي
په خپـــله خوښه زنده ګي کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښــکلو ښکلو د صحبت دپاره
په ځان لمبې مني يار نه سوزوي
تهمت کيسې مني يار نه خبروي
په توروغروکې اوسيدل خوښوي
دياريه وړاندې سوځيدل خوښوي
نــه د پيــسو اود مــحـــل دپاره
نه د خــوراك اونه د چـــل د پاره
زنده ګي غواړي رفاقــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره
مينه په وينه ساتل کـــيږي ګرانه
زړونه د زړو سره پوهـــيږي ګرانه
ځان به لوګی خوياربه ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه يادغواړي
مينه وفا مينه شفا شــــــېرزيه
مينه ژوندون مينه دنيا **شېـــرزيه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښــکلو ښــکلو دصحبت دپاره

ګرانه دره په دره مګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمــا ژوند زمــا ایمــان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مــوږ وعــده درسره کــړې خــو ویریږو
خوبیا هم ویاړو په ځان دتاپه لاس کې

قــافـلــه د ژونـد تــوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلی خزان دتا په لاس کې

که مــې خیــال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشېرزي دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخــتره ستا اظــهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هـره کوره فــریادونه راځي
د ژوبلـو مړو شمـار کولی نشم

اختره راغللــې یوه شیبــه وې
د خپل جنـان دیدار کولی نشم

مرغـــانو داچې ځنګلونه نشته
د ګــلاب ګل چنــار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شـــېرزیه نور کرارکولی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تــوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د ښکلو ښکلی مې کابل يادوي

زمـا لـه کـــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانـه او توراوربل يادوي

ژوند بې وفـادی وفـا نه پېژني
درتــه يوه ورځ به اجــل يادوي

چا کـړل تنهاکې په کارو لاسونه
څوک له مستۍنه يواوبل يادوي

ترکهکشــانه رسيدلی شېرزی
څوک په زبان څوک په غزل يادوي

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځينې غواړم
تنـهـا زه يم چې دا څـــه درځينې غواړم

پـاکه ميــنـــه پاك نظــر پـاك امـيدونه
راله راکــړه هسـتـي نه درځينې غواړم

ما د سترګو نظر سترګـو کې ساتلی
د ګـــودر پيغلـې اوبه درځينې غواړم

لـــړې وکـړه د ياری د ژوند خـــــبرې
چې دمينې په نوم زړه درځينې غواړم

په ايـرو کې دې موندلی دی شېرزيه
هغه لعـــل لړه شيبه درځينې غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمــــان

رانـه دې واخیستو درمان مرګیه
ولـــــې به نه کـوم خپګان مرګیه

واړه دنیــا مې ده پـســـې خوړله
راته خالي دې کړو میدان مرګیه

د زړه تـوته وه رانه بــــیله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګیه

کــله مــو یو کــله مــو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګیه

تل په اغــزنو لارو ځــو او راځــو
هیـچا مو ونـکړو پرسان مرګیه

وینه په وینه مینځـي تل افغـانان
د شېرزي ژوند خزان خزان مرګیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا راڅغلې

ټــولې لارې مې څارلې بیا رانغلې
سترګو سترګو ته کېدلې بیا رانغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلې
ډېرې نښـــې یادګارونه دې را پاتې
مـــا ژړا سلــګۍ وهلې بیا رانغلې
خړوخاوروچې بدن یې خراب نکړئ
ترینـــه پیغلې شرمیدلې بیا رانغلې
اوس مې نشي ددې خلکو سره مینه
رایـــادیــږي دې غزلې بیا رانغلې
تنها ناست یم دسکون ځاله مې ورانه
په کفـــن چـــې پټیدلې بیا رانغلې
مـــــروربـــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بیا رانغلې
که مې هرڅومره زارۍ خاوروته وکړې
ګـــرانه نه یې راکـــولې بیا رانغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهیږم چې دچا سپیره نـــظر و
چې له مایې واخیستلې بیا رانغلې
عزرائیل درته په سپینه جامه راغی
دا وعـــــده هرچا منلې بیا رانغلې

د مرګي ترخه پیاله یې نوش جان کړه
شـــېرزي اوښکې تویولې بیا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هـــــر شي ته لاس اچوي
داسې مې زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرویانو د خـــوبرو پیغام ځلور کونجه کې
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سیوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبـه روزو دغـه شبنـمي غــوټــۍ
تـه مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کـړو مـزل تر خپل مـنزل پورې
تـه مې شــه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولـې ونه لویږي
هرڅو که وجود باندې کمزوری شم

سل واري جرګـــې درپسې لیږمه
یاره که شېرزی درته مختوری شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماتې جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته وروښوکې دوستۍ جوړوې

هــــدیرې ډکــــې په ځـوانانو شولې
مـوږ ته په نه کیـسه زندۍ جوړوې

زړګــی دې کاڼی نه خـوږیږي پرچا
دلــته لګـــیا دلــته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خـــوار افغـانانو ته ږلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا تــرسه ولـــې دښمنۍ جوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي یوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي یوه ورځ

د غروردنګه مانۍ به دې راپریوزي
خپل عمل به درته ګرم شي یوه ورځ

لړلباس دخاکسارۍ درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي یوه ورځ

لږ په خوارو عاجزانو کرم بویه
داغریب به دې مرهم شي یوه ورځ

اې ناترسه د یتیم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي یوه ورځ

راته ډېره کرېلیچنه لار پرته ده
اې **شېرزیه** سوال به هم شي یوه ورځ

ځړه په دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وګــړو ستاسو هم پاخــون غواړو

ښکلی وطـن مو شولو لوټې لوټې
هریو دښمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتــې نه شو
نوره په سولــه کې ژوندون غواړو

شوې یې تیرې تورې سینوکې پخې
نـور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی څښتن نه پیوستون غواړو

ګلاب ګلاب په ګلاب مېلمه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې یې زړګی زه دې یم ځان اشنا
ولــې رانه نــه کـوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نــو
ته رانه جــدا کوې ګــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټۍ تاندې کړه
شه ځپــې ځپــې ښکلی باران اشنا

یه ګلابـه تل به دې ښــکلا نه وي
مـه چــیره خواروکي بوراګان اشنا

وخپـــره د لمر په شان شغلــې وکړه
خلکو ته سکــون شه له اسمان اشنا

هــرڅه یې د ستا په نوم بایللــي وو
ولې په شیرزي شوې بدګمان اشنا

ځوانه روح په روح مټګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګـرانه راتلـونکي زنده ګي جوړه کا
تـور قبـرســتان ته رڼــايي جوړه کا

دنيا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
ســوال و ځواب ته تـياري جوړه کا

پــدې خلاصيږې نه چې نه پوهيدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشــوت نه واسطــه چلــيږي
پخپـل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربــه شــېرزي ته اساني جوړه کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

دردہ بس راځه د یوه لوري یو
زړونه مودي یوشانې معزوري یو

بې له تا پرهر زما جوړیږي نه
ګرانه چې دعشق په اسمان ستوري یو

راوړه د پرهر تر خوا جونګړه دې
موره د یو بل د مینې توري یو

زړه ته مې راغلی یې دچا په سر
لمر دې توروي ګرانه د سیوري یو

کورېې دشېرزي دزړه په سربانديې
اوس خو به یې ساتو چې کمزوري یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپینه لپه کې
روڼ لـکه اوبـه په سپینه لپه کې

هـرڅه مې د ستا په سـرمنلي دي
ژوندی یوه خوله په سپینه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـي پاچـا
هغـه خاطـــره په سپینه لپه کې

مه چیچه غاښونه ځوانېمرګه شې
دارمـــې وګاټــه په سپینه لپه کې

هوش راځینې واخله په خیالونوکې
مـــې یوه پیاله په سپینه لپه کې

اوښـــکې تویوه **شېرزیه** دومره نه
خـانده څه ناڅه په سپینه لپه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاستړی مزل دی نه رسيږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داورونه دوحدت په تغرناست وای متحدوای
نن به نه وو فــريادونه له اټکــه تر کابلـــه

دوطن دا هريو کانی مو له سرو غميوښکلی
که مو دا رنګينه خاوره له غليمـــه وساتله

چې موورکړله دسولې مينه جنګ ته ځوانيمرګ ته
د ژونـــدون دکلــي لاره موږه خپله کړه بدلـه

ځوانې هيلــې اميدونه مو يويو پسې ډوبيږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه يو تربله

هــا چې موږ روانه کړي بس يوه يوه تختــه ده
اې شېرزيه داميدکشتي درياب کې ودريدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډيردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کــړلو اور کلی درپاتې شو

مــا در سره پټــه میـــنه کـړې وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غـرونه غـرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشــي ګــرانه دلتــه ګـذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه **شیــرزی** خوپه انصــاف سره
مــه لګـــوه تــور کلی درپاتې شو

ګرانه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترنم

ګل د ګلابونو يې خيال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ســـور په وينو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدايه غواړمه ژونـد زما خطر خطر
راز د پـټو زړونـو يې تل دې يادوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

بند په بند تړلـی يم تاو رانه ځنځيردغم
تـا په زړه ويشتلی يم تل کومه وير صنـم
مينـــه د وختونو يې وينـه دې ګڼم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

تـــا ګناه ګناه ويـل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپک ټوپک کول مـا کتاب کتاب اشنا
مــور د تورتمونو ده دابه غـورځوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده ګي ګله
ګوره تل خوارېږه خوارېږه ته مې پاچاهي ګله
ژوند د ارمانونو مې داشپېرزي ګنم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګـــې زمـا لـکـه غـنم چـاودلی
دښـمـن مې نه دی خو صنم چاودلی
کندړ کندړ دی لوټې لوټې پروت دی
لـکـه په لـــويه لاره بـم چـاودلی

غزل

ګلــونه مابنامونه مې نظرته وړاندې راشي
دمینې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمینې د مشــال دې پوروړی یم ګلـفـــامه
دحسـن دریابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې یې دکانې کرښې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصیتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړي دوړي توپانونه راخواره دي
دستـورو امیدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزیه ګنهـګاره مـحبت دې ولــې کړی
دخلکو پیغورونه مې نظرته وړاندې راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهـنونه مـو تیـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهـار په کانـو ولـو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مـاښـامـونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کـور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربــه راولـــې د میـنـــې بـــارانـــونه
چې تازه شي پـــــرې دزړونو جوسونه

چې ویــده زړونه راویښ کړي له خوبونو
تــرنـم کـــړي په پـرې شونډو غـــزلونه

دغه راز د دنیـــاګۍ راته معـــلوم دی
دغـــه ژونـد کلـه ازغـــي کله ګلـــونه

پاکـه مینـه مې د زړه په کـــور دیره ده
راتـه یـاد دي تېر وخـــتونه تېر یادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دې هیرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شیـرزي دکفـن غوټې شولې خلاصې
درتـــه پاتــې شــول پریمـــانه ارمـــانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالويږي
ليـــوني اجل وهلــي تـرې ويـــريږي

مناسب ده چې مـقام ته يې قـايل شو
دارختـلــي خلك چېرته چې اوسيږي

ژوند مو واړه په رڼـــا پســې تـرلـى
بې له شمعې پتنګ کله پاتې ګـيږي

چې سپوږمۍ غوندې سړى پکې ظاهرشي
نـو د ستــورو رڼا هـلـــه معلوميږي

چې د زړه پاچايــې خپلـه وي تـاکلى
بيا په کمــو کيسو هسې خپه کيږي

چېګريوان يې شي تارتار دايې تحفه ده
اې شېرزيه که په مينه څوك پوهيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونـد

عــيـادت په عبــادت کې حسابيږي
بس دروغ منـافـقـت کې حسابيږي

د احسان تلــه درنه لره په ژوند کې
دا هــرومــرو قيــامت کې حسابيږي

چې يې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنو په خصلت کې حسابيږي

چې دچاله ويرې توی شي قيمتي شي
رڼـې اوښکــې محبت کې حسابيږي

ګــرانې لارې راته مخې ته شېــرزيه
ديار وصــل په جـنت کې حسابيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نیمګـړی بې له تاخوږه جانانه
قــربان دې شم صنمه مهــربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجــیبه زمانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځـیرونو دالفت شو
زړګـیه لیونیه چې ورك نه شــې له ځانه

سیلـۍ د محبـت ترینـه چــاپیره هــوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلـــو کاروانونه مـــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله **شېرزیه** بې زبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ورکې به تیارې شي رڼ سبا به شي
بیا به پســــرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مــو د پرهــر پر کــټ ویرونه دي
نن که ســوله راشــي نو رڼا به شي

دا خلــك که ګــټه تاوان وشــمېري
بیــابه نفاق لــرې کړي پخلا به شي

نور به د ټــوپك پرځای قلم واخلــو
بوټــي د هېـــواد راتــه شفا به شي

تل به هـــــر کلی سولــې ته ووایو
یـه **شېرزیه** ژوندبه شي ښکلا به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوپټې د پیڅې شـــرنګ یې نشته
رباب یې شور نه کړي ملنګ یې نشته

د ساقـــــي جـان هـره خـبره منم
خـو دابه نه وایي چې بنـګ یې نشته

د تـورو بریښ یې تـر اسمـانه رسي
پښتون چې شته دی نو بیا ننګ یې نشته!

د حـسن پـیره نن خـیرات تړلوي
ها مخکینی شانې غورځنګ یې نشته

ددې جیـــنۍ په تنـدي سپینه روپۍ
څه پکې مه وایه چې رنـګ یې نشته

اوس د کـوکل په ریســرچ یـار لټـوم
مودې مودې کیږي چې زنګ یې نشته

په لار پـــرتــې وې د منـګیو ټـوټې
شېـــرزیه ته وایې چې جنګ یې نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څانتـــه مې ګمان د لېوني وشي
کلـــه مـې په ځان بد ګماني وشي

کلـــی مـو له ښـــاره بلا لرې دی
یو نیـــم پکې کار د بازاري وشي

وشینـــدو تخمـــونه د ګلـــونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

تـــوره یې له تیکـــې نه راوویستـــه
اوس به تـــرینه خـــامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره وروڼه شي
هلـــه به شېـــرزیه نو خوښي وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګړه

فرش مې ليمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جـونګـړې ته راځـه رادرومه

پـه ډېـره مينـه مې بـلنـه درکـړه
دغه پـيغــام مــې ومنــه رادرومه

د غـــريبـانـو ښــادي کله کله
لـږ يې د زړونو خـيال ساته رادرومه

د واړه عـــمر فيصلــه يې کـيږي
ځــان يې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

سترګې مې ستا په لـورنيولي اشنا
ژرکـــوه ژرژرې راځـــه رادرومه

کلــه ښادي کلــه غـمونه ګــرانه
شـــېرزيه زړه روغ ګرځوه رادرومه

څپه څپه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســترګې تــوروه خو دومره ډېرې نه
اوښـــکې تــویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیــچې شــرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژونــدون خوږې خوږې شیبې
لـــږې یـــادوه خو دومره ډېرې نه

مــه کـــوه شـیرزي ته ډیرنازونه هم
شوخي کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکـه د ګل په شانې ښکلې وې
زه لکه لـــــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خـوږې خـــبرې کړې
زه به غــلـی پلــی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به میرات مړی دلته پروت ومه

غــاړه به دې سروسپینو نه ډکه وه
زه بـــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په ټال کې ناسته وې
زه **شېرزی** به سترړی دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امــام د محبت زه مقـــتدي يم
ته مـرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی درياب دبيلتانه ازغينه کرښه
زما ياره ته عـــرب زه عجمـــي يم

ستاله ميني مې دمينې لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده يمه جنان ته په تندي يم

کلـه کلـه په بهـــار پسې قتـــليږم
تانده هيله دشېرزي دپاک زړکي يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قــلـــم

لاس کې مو ټــوپك قلم ته بد وایو
ځکه خـورو تیندك قلم ته بد وایو

تــرې یو د خپلــو ورونږو وینــو ته
ځان مو کـړلو سپك قلم ته بد وایو

زړوکې مودجهل چینې تاندې دي
جنګ ته ځوچابك قلم ته بد وایو

څوك به مودستړي ژونددمه شي نن
څوك لاس دکومك قـلم ته بد وایو

جنګ موله بهره کورته راوســتو
یم شېرزی هك پك قلم ته بدوایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه

ما به چې هــر وختــې کــرل ګلونه
لـه هــرې خــوانه مې ســاتل ګلونه

ما به يې شپه ورځې خـدمت کولو
څاڅـکو خــولو مې پـﺌـول ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهـارموسکی موسکی کیدل ګلونه

زمــا د هیـلــو دنیــاګــی وه دلته
کـــرار کـــرار به لـــوئیدل ګلونه

د ژونــد کــیسه مې پکې ونغاړله
زمـــا غـــــزل کې يادیدل ګلونه

شـو دړې وړې د خوښــيو محــل
شـــېرزيه ښه ورژيــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دنیا چې شي مال ډېر لکه قارون
خوند به وانخلې له دغسې ژوندون

لاالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکون

عجیبه غوندې وختونه په موږراغلل
اې پښتونه خاوره غواړي پیوستون

لـو ګـډ شوی دځوانانو په ځوانیو
د هـرچـا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیرکې راغللو بیلتون

هره ورځ په ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

ډېره روه روه مالګري

تېر وختــونه دې یادېږي اوکنه
د زړګــي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خیال کې دې ګرځېږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپینه لاره
لاروي ځینــې تــېرېږي اوکنه

په ټالونو زنګیده به دې هېرنه وي
هـغــه مینه دې شرنګېږي اوکنه

بې هدفه بې مـــرامه یارانه کې
دښــــکلا ډیــوه بلېږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګی زما **شېرزیه**
درته ســترګوکې غـــړېږي اوکنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا تصویر

جوړومه دې تصـــویر په سپینو ګوتو
سپینې غاړې ته ځنځیرپه سپینو ګوتو

په خیـــالـونو کې تر اوجـه رسیـدلی
ودان کـړی مې کشمیر په سپینو ګوتو

څه په سپینه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمیر په سپینو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مینه راکړي
کلـه راکـــړي راته ویر په سپینو ګوتو

د زړګـي ور به رابنـــد کـړمه د چـانه
ژړا راکړه خپل تقـدیر په سپینو ګوتو

د شـېرزي په غاړه سره سپین آمیلونه
پـــیر بابا کــوه تعبیر په سپینو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځیدم لکه کوتره
د یو چا دپاره ومه مرغلره

دښکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښایست دتاج محل وم پیغمبره

لونګین مې دسینې د پاسه یاره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښایست دښکلاګانو مې سیال نه و
ومه پېغلو کې روانه تر ګودره

نازوم به دې شېرزیه لاترعمره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولـي بـاران په شـنه اســمـان
چې میلمه مې شي له ټولې نړۍ ګران
ټېروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چـې پوره شي د مودو مودو ارمــــان

د وختــو ګــرمــو سیلیو ځــغـــلولي
د جـــنــون تیرو ازغـــیــو ژړولـــــي
قــضــا شــــوي دیدنونه به ادا کـــړو
مــین زړونه مــو زیـړې تبــې وهلي

دغــه وخت رقـیب به وشـړوله منځه
داجــاهــل طــبیب به وشړو له منځه
نری شونډې به غـــزل ته حـواله کړو
دا ظالـــم صلــیب به وشړو له منځه

ښځه دومره بده نه ده ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنـار سـیوره مو دمـه دزړګـي ده
دارمـان خـونه مو سـمه په زړګـي ده
نـور به لـرې کـړو له زړونو نفـرتونه
مـحبـت نـرمـه خـبره د زړګـي ده

ژونـد به پـیل کـړو په نوي نوي بڼه
د زړګـي ګـلان په مینـه مینـه پڼه
لـړ به یو بل ته اشـنا ترغـاړي وزو
د الفـت مجلـه جـوړه نوي ګڼه

په کـرار کـرار به کـړو پستـې خبرې
د تـېر شـوي یـادګارو وړې خـبرې
کـړو به راویـښ دا خـوبولي زړونه
زمـا شـېرزیه دالفت خـوږې خـبرې

ژوند په دوه ورځو مبارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوانیمرګه

ټول دي وخــوړم په زغــرده څوانیمرګه
خاص په ما میلمه یې درده څوانیمرګه

چې په ټــولوکې په ماباندې مــین شوې
کاشکې زه خو وی څوانمرده څوانیمرګه

که مې ســرد نازولــونه قــــربان کړم
دا لـــــه ډیــرو نه بهـــترده څوانیمرګه

دغــه ژونــد دحســرتــونو امیـــدونو
ډکــه ځالـــــه د بشــرده څوانیمرګه

بــیړۍ درومــي ترمنزل پورې شېرزیه
ډکــــه لاره د خــطــرده څوانیمرګه

پېژنه روه په روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هــېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخــپل کــور ورانونه به ترڅو وي

افـغانان یو د ورور وینه مــو پکار ده
دایــو بل ته ګــوت نیونه به ترڅو وي

مــوږ د ســولې مــرغان وشړل له کلي
داد جنګ سـپېره لمــنه به ترڅو وي

دلته مړهلته زخمي هلته یـتیم وي
داســې عــمر تـېریدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونــو مــاتـېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

پـه داسرو سروانـنګـو مې اوښکې راغلې
یـوه مـخ تـه پـه کـتـو مې اوښکې راغلې

تـول غـمـونـه مې د کـور پـه وره ولاړ وي
ددې ژوند پـه تـېرېدومې اوښکې راغلې

د ګـلاب پـه خـېر ښکلا يې لـه مخ تللې
د ځـوانۍ پـه رژېدو مې اوښکې راغلې

سپينه اوښکه وم د چا لـه سـترګـو لاړم
دارمان پـه قتليدو مې اوښکې راغلې

عجيبه ده تـرې هـېنداري نـه شرمـيږي
خپل**شېرزي** تـه پـه ليدومې اوښکې راغلې

هره ورځ په هره ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آینده وې ستاپه تمه
عجیبه وې عجیبه وې ستاپه تمه

ستاخوښې نه مې دزړه وینې قربان وې
ته پخه د باغ میوه وې ستاپه تمه

دزړه للمې ګلان ټوله مړاوې شوي
ته باران څپه څپه وې ستاپه تمه

په ګریوان دې مرورې اوښکې درومي
مازدېګره چې خپه وې ستا په تمه

څه ښه وايي چې ښه مکوه بد نشته
خو له ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تمه

د شاعرد شاعری شعور دې مات کړ
د شېرزي دژوندچینه وې ستا په تمه

ژړا په ژړا ده په ژړا پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره وروڼه څومره خوندبه کوي
دا تیت پـرك خواره قومونه څومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشـي ټول لاسونه څومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قـلم ته او په کاربه راشــي
روان د سـولــې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مـــو واړه الفبا وایي ښوونځـي ته درومي
داد مـعارف تنکـي ګلونه څومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچــوي
داسې که وینښ شي ضمیرونه څومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووایي
شېرزیه نه به وي جنګونه څومره خوند به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې ګـناه کـړېده څه مې جفا کړېده
ولــې مې وژنــې یاره څه مې خطا کړېده

زه خوېښتون یمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خــو زړګی ساتلـی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولــې خـاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وینو به روزم دخپل هـیوادګلونه
داسې مې ژمنه دمالیارسره رښتیاکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مينه مينه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ویناکړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبــول کــړې رمــضــان له مـوږه
ستــا رالــیږلی دا فــرمـان له مـوږه

مونږه عاجـز یو مونږ ګــناوې کړي
اوس به توئیږي تېرعصیان له مـوږه

هــا چې د زرو میاشتــو اجــر لري
د قــدر شپه مکـړې پنهان له مـوږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه یې مکړې په هیڅ شان له مـوږه

شـــېرزی لــرم د رحمتــونو امـید
نــاراضه مکړې عالیشــان له مـوږه

ژړه روه په روه مالګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېغ بانه مې په ځیګر ولاړ وي

داچې په نه خبره وران شو سره
رقیب پدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلی مزه کړي چنارونو باندې
دغره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نرۍ ښکلا وفا ده
زړه چې مین وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپونکی یمه غمونه پیایم
نظر مې دلته کله بر ولاړ وي

مینه په اوښکو چا پاللي نه ده
شېرزیه وینه کې اثر ولاړ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــا د ژونـــد د خاطـــرو هـــېواده
کله به خلاص شې له پردو هـــېواده

دوخت فرعون سره جـــداکړل زړونه
اې د ويـــاړلـــو پـــښـــتـــنـــو هـــېواده

خوب مې ليدلی که ربنتياشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قـــدر په کار ستا د زلمو هـــېواده

تاندې چينې جګ چنارونه منګـــي
اې د شـــيرزي د اميدو هـــېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفــا

زمــا د واړه خــاطـــرو دنیــاګی
تاتــه پرته ده په سجــدو دنیــاګی

داچـــې د دار د پاسه مینه غواړي
دغـــه وفـــا د پښتنــو دنیــاګی

د خوشـالیوکـــډې مخکې تللـي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنیــاګی

د محبـت زړونه یو ځـودي پکــې
کلــی مــو ډك له نفــرتو دنیــاګی

زړه مې ماشوم غوندې سلګونیولی
کاروان داوښکوترې راتلو دنیــاکی

د زړه په سـرمې دغمـــونوخیمــه
د شېرزي عمر په سلګــو دنیــاګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانه

د چـــا وړې وړې خـــبرې ماته خوب راولي
لکـه دجګوغـرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګيروغيږه کې شپه تيره کړم ويښنه ويښنه
سهــار نـارې وهـي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشې لشې بانهودې وخوړلم
ستـا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــيلي دژوندون
دپيغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســـن يې ډير دګلابونونه شــېرزيه ګله
هغه منګي هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرین تال

څاڅکي څاڅکي دباران را وریدل
خــوږمـن زړه مې د چـا لارې ته کتل

د خیالونو په زرین تال کې مې شـپه
ســتا یادونه مې په زړه کې لـوبیدل

په ګریوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمــــانونه د زړګــي مې ډوبیدل

دسپین غرسړې څپې ورباندې راغلې
ګــلابي نــازك زړګـوټـي سوځیدل

څه په لپو لپو بـنګ شــېرزي وهلي
هم نشــه دي هم خمــــار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډیرامـیدونه پســـــرلی شو
نـوي نـوي هـــوسونه پســـــرلی شو

نوی کال شو د چنـــار غېږه شوه ډکه
د مــــرغـــانـو اوازونه پســـــرلی شو

نوی کال شوغرونوشین څادرخورکړی
ځمکې وکړل سینګارونه پسرلی شو

نن ښـوونځیـو ته روان په ډلـو ډلـو
د معـارف تنکـي ګلونه پســرلی شو

د خـــزان سپیره لمن په ټولیدو شوه
زاڼـو جـوړ کړل کتارونه پسـرلی شو

خامخا به قـــــافله مـنزل ته رسي
د شېـرزي دي ارمـانونه پسرلی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر

یو مې خوارزړګی بل مې ځېګراوسي
یو خواته کابل بل پېښور اوسي

نه ورکوي لاس د وحدت نه کنه
ځکه یو په لراو بل په بر اوسي

ټوله دنیاګۍ ورته حیرانه ده
ډیر په غدارۍ کې په هنر اوسي

زړه او خوله یې زیاته فاصله لري
خوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکړي پښتني رواج اوس نه کوي
هغه پښتانه چې په خیبر اوسي

چاچې تل په موږ زهر خوړلي دي
یه شېرزیه ها مو دزړه سر اوسي

څو په څو په څو ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام

یاري کوو د چا احسان نه منو
کله د بل کله د ځان نه منو

که څوك سلام کوي سلام يې اخلو
که سلام نه کوي جانان نه منو

که چاته يو ځلې ترغاړې وتو
غداران نه يو غداران نه منو

زړه مې د هغو چې وفا پېژني
له نفرتونو جوړ خوبان نه منو

د زړه او ژبې ترمنځ کمه لاره
شېرزيه يوچې نشي جان نه منو

ځړېږه ړوه ړوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لا وړه یې ګلدسته یې زما زړه یې
ښایسته یې عجیبه یې ښایسته یې

که محنت یې خوصحبت یې محبت یې
ته نغمه یې ته ګیله یې ته کیسه یې

ته دنیا یې ته وفا یې ته ښکلا یې
ملکه یې خزانه یې آیینه یې

ژوندون واړه غاړه موږه دواړه
که خوږه یې که ترخه یې خاطره یې

ملنګي ده پاچاهي ده زندګي ده
چې درنه یې په پرده یې پښتنه یې

ستا**شیرزی** دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څه یې چې خپه یې په غوسه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرگس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاسره مې مينه ده دابه مې منې ګله

زړه کې مې يوائې ته بل چاته ځاى نه لري
ته مې د دردو ملهم کله به راځې ګله

ته چې نه وې هغه ورځ هيچرې دې رانشي
اوښکې په ګريوان زما ځي څپې څپې ګله

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وينم ښکلا اشنا
وي لکه د لمرشغلې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وايم توره غونډې تيږه ده
نه چې مينه وکړې نه مينه ريبې ګله

ستاخوږې کيسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زما زړګى شېرزى واړه خاطرې ګله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلــــونه په اختر کې
مــا هم لــرې کـــړل غمــونه په اختر کې

خـوشالی شوې رنګینـی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســــونه په اخترکې

خوښ دلــبرشو بختـورشو چــې اخترشو
سره یــو شول جـــدا زړونــه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پــېغلــو وکـــړل اتڼـــونه په اختر کې

محبت یې په نفـــرت باندې غـــالب و
شــېرزي وکــړل اخـترونه په اختر کې

هره ورځ په ورځ ملګري

شـفـق

یوه هیلـه یوامیـد دی یو ارمـــان دی
په دنیا کې نوره څه دي بـس جنان دی

لمرخپه شي په شـفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشي په سهـار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومـي
مجنون کـړی د لـــیلا سره پیمان دی

اوبه ځاځـي د چینې نه لکـه اوښـکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یـزدان دی

لکه سـتوري دسپوږمۍ په تملـق کې
یوګلاب دی دشـپېرزي دزړه درمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګې

لالهانده زندګي راپسې تښتي
خپل خيالونه ليوني راپسې تښتي

نه پوهيږمه چې داځنګه انځوردی
چې دستورو رڼايي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې يې لنډې مشه
د يارانو وفايي راپسې تښتي

که پاچا يم دولتونه راسره دي
طبيعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهيږمه دکوم پير په دعا ده
نن شيرزيه پسرلي راپسې تښتي

ځيره روه په روه مالګري

ورانګه

زمـا زړه دی لــرې تللی لکه ورانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه ورانګه

محبت ده تــرینه غـــېږه راچاپـــیره
د چـا دام کــې پریوتلی لکه ورانګه

هغه نــوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپـل سر یې دی لیکلی لکه ورانګه

دهېنداري په ځېرمخ پکې لیدای شي
یوجــهان دی یو ښـاغلی لکه ورانګه

هغه ورانګــه چې له لرې دلـته راشي
د شــېرزي ژوند ځلیدلی لکه ورانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډك دى له غمونه يو ځل راشه
له غمګينو انديښنونه يو ځل راشه

لږ يې وتخنوه ياره چې رضا شي
ستا د ډيرو يادونه يو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمى شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يوځل راشه

په راتګ به دې بسترنه شي راپورته
كړې ملهم به پرهرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفادار دي
تل زما د زړه په خونه يو ځل راشه

داشېرزى شېرزى جنان به دې تل نه وي
بيا به وكړې ارمانونه يو ځل راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د ستړي انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې تړمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسنې ډېوه يې وه غمو مړه کړې
څه يې دکلي څه د ښار په لمن

شېرزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

زما د ځنګ خــوږو ملګــرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لېمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خــوږې شيبې دغه تازه مــوسمګۍ
د هغه تېرو خــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پيوندشي پيوندونه واخلي
که په ما کــيږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښيوخاطرې زياتې شوې
نـــوره څه نه لـــرم بس ښکلـــوته کاته ډالۍ کړم

دا کليـــوالې پښتنې پېغـــلې بې پته مکـــړې
د ښاري پېغـــلو د حيـــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمـــا د مينــې د اظــهار تــوري قلـــــم يادوي
شېرزيه ژوندبه مې يوچاته لکه سره ډالۍ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناویتوب

د زرو لښتــه سپین او سره وشیندي
په لاره درومــي بـــس کاته وشیندي

د پېغلتـــوب لــه نـــاز خبـــره نه ده
کــنه په ســـــره اور به اوبه وشیندي

ســـتا ناویتـــــوب زما د تـــن جنازه
په تا ګـــلان په مـــا وابنـــه وشیندي

ناز به دې ورېم خو دومـره نه دلــداره
چـــې رانه دا وروکـــی زړه وشیندي

د ملنګانو برخــې خــوارې ســپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

ګوره ګوره په ګوره ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چاپېر د سروګلو باران و تاته څه پته وه
د کلي برسر کې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر د ښکلاګانو ټوپی
لکه د واړه کلي خان و تاته څه پته وه

د ښارکوڅې هم دخوښیوپرځای غم واخیستې
هلته خوهرسړی په ځان و تاته څه پته وه

ښار ته راغلی نابلد و کلیوال و سړی
ښارته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبه خوږ و ترنم و د هنر پاچا و
شېرزیه هغه مې ارمان و تاته څه پته وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فریاد دی
رانه هېر نه دی همغه راته یاد دی

که هر څومره په زړه غټه تیره کېږدم
وایي ګل خو په اوبو باندې اباد دی

تور بانه دې سپېلنیو نه ښه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجنان کلي ته غلی غلی درومم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکېسه کې نه دی دا شېرزی دی
په ژوندون کې یې تنهایوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـری نه دي قربان شمه شېرزيه
چې راخوږ شي نود ځان شمه شېرزيه

دهـــېواد دغـو ناسورو پرهـرو ته
لــږ ملهم شم لږ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخـــتريز بازار يې ګـرم
هسې نه پکــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيری يې چې په غيږه کې روزلي
زه د هغو ســــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولـــو
نوو هيلو ترجــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم
يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترڅنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بېلا بېلو خصوصي ښوونځېو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده

ضیاالرحمن تنها

دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library